

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Belșug de viață

Luna lui August, numită în popor *Gustar*, oferă un belșug de roade, un belșug de viață. Este cea ce căutăm noi toți, unii chiar involuntar, ca o reacție firească a sufletului omenesc însetat de viață, căutător de viață. Dar acest belșug de viață nu poate să fie oferit de ceva perisabil și limitat ci doar de ceva veșnic și nestrucăcios. Ori, Mântuitorul Hristos a adus acest belșug de viață și mai mult, l-a făcut pe om părtaș acestui belșug nepieritor. El însuși afirmă: „Eu am venit ca viața să aibă și din belșug să aibă” (Ioan 10, 10).

Majoritatea oamenilor ne cheltuim viața muncind din greu pentru a ne atinge anumite obiective și pentru a ne îndeplini anumite idealuri. Pentru îndeplinirea lor omul face un lung șir de alegeri, alegeri care ne ajută sau ne împiedică în îndeplinirea obiectivelor noastre. Acest lucru este valabil cu atât mai mult când vine vorba de modul în care ne trăim credința creștină. Ne facem noi o prioritate în viață din a avea o trăire duhovnicească? Ne întrebăm oare dacă modul în care trăim ca și creștini ne ajută în îndeplinirea acestui scop? Participarea la Trupul lui Hristos ar trebuie să ne dea un rod palpabil, un semn al acestei vieți îmbelșugate. Prin simplul fapt de a merge la Biserică, recunoaștem într-un fel, că suntem interesați de Dumnezeu, că dorim să fim oameni mai buni, că dorim să ajutăm pe cel de lângă noi. Devenim noi oare mai buni? Dacă, în general, suntem tentați a căuta rezultate concrete în toate celelalte domenii ale vieții noastre, de ce să nu facem lucrul acesta și când vine vorba de viața noastră duhovnicească? Încercarea de a cunoaște pe Dumnezeu și de a ne trăi viața conform poruncilor Lui este un răspuns la căutările noastre spirituale.

Încercarea de a-L cunoaște pe Dumnezeu trebuie să devină o permanență a vieții noastre, o sarcină concretă și nu una teoretică, o sarcină care să ne pună în relație cu Hristos. Această relație nu se bazează pe opinii sau sentimente care se pot schimba de la o zi la alta, ori din minut în minut, deoarece îl are ca subiect pe Dumnezeu, adevărul absolut, principul imuabil prin excelență. Dumnezeu nu poate fi supus opiniilor sau gându-

rilor noastre despre El. Este esențial să frecventăm Biserica deoarece acesta este singurul mod prin care putem primi învățătura adevărată. Biserica ne dă ceea ce avem nevoie și nu doar ceea ce vrem să auzim, ne influențează modul în care ne comportăm și relaționăm cu lumea din jurul nostru. Biserica este cea care ne așază în relație cu Dumnezeu, izvorul vieții celei veșnice, izvorul belșugului de viață.

Belșugul de viață este oferit de Biserică la modul cel mai concret și mai real prin Trupul și Sângele Mântuitorului. Împărtășirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului devine modul cel mai palpabil de participare la viața veșnică, de pregustare a belșugului de viață nesfârșită. Biserica este Trupul extins al lui Hristos în omenire, este locul în care Mântuitorul se dăruiește oamenilor. După Învierea Sa, Hristos S-a arătat ucenicilor Săi, zicându-le: „Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacurilor” (Matei 28, 20). Doar în Biserică se află în modul cel mai autentic prezența Mântuitorului în lume, prin intermediul Sfintei Euharistii. Euharistia nu este separabilă de Biserică, precum nici Biserica nu este separabilă de Hristos, Capul ei. Există o strânsă legătură între Biserică și Euharistie. Biserica este hrănită de Duhul Sfânt și tot prin Duhul Sfânt ea ne oferă nouă, membrilor ei, harul sfințitor prin Sfintele Taine, belșugul de viață. Biserica ne face părtași la participarea în comun la viața lui Dumnezeu, a Sfintei Treimi. În Biserică ni se comunică viața divină, viață care izvorăște din Însăși viața Sfintei Treimi. Prin Euharistie, Hristos unește atât Biserica cât și pe credincioșii care se unesc cu El prin Sfânta Euharistie, cea care devine pentru noi simbolul real al unității și încorporării în Hristos.

Doar printr-o unire reală cu izvorul vieții veșnice, care se face prin Euharistie, ne putem face părtași vieții veșnice. Hristos este „Pâinea vieții” (Ioan 6, 48), iar această viață ne-a fost dată de Dumnezeu Tatăl în Întruparea Fiului Său. Ea se descoperă oamenilor în Biserică prin Euharistie.

Continuare în pagina 2

Ierom. Nicolae M. TANG

PREDICA

Rugăciunea curată și smerită

Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului)

„În vremea aceea s-a apropiat de Iisus un om, îngenunchind înaintea Lui și zicându-I: Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am adus la ucenicii Tăi, însă ei n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine! Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, l-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, dar a treia zi va învia.” (Matei 17, 14-23)

Iubiți credincioși și credincioase, Sfânta Evanghelie de astăzi ne pune în față una dintre minunile săvârșite de Domnul nostru Iisus Hristos asupra unui copil posedat de diavol, a cărui boală se manifesta odată cu fazele lunii, de aceea a fost numit lunatic. Tatăl copilului deși îndoielnic în credință, totuși a venit la Mântuitorul zicând: „De poți ceva, ajută-ne nouă”. Mai mult decât atât a adăugat: „L-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece”, ceea ce L-a determinat pe Hristos să rostească un cuvânt aspru: „O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi?”. Și certând duhul necurat, îndată s-a vindecat copilul, ceea ce a produs nedumerire în rândul ucenicilor „De ce noi n-am putut să-l vindecăm?” Iisus le-a zis „Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia mută-te de aici dincolo și se va muta și nimic nu va fi vouă cu neputință”.

Cât pot fi de necăjiți părinții care au copii bolnavi. Ei suferă împreună cu proprii lor copii, poate chiar mai mult.

Auzind de Mântuitorul și de minunile pe care le-a săvârșit, tatăl copilului a alergat la El și i-a cerut ajutorul pentru copilul său bolnav, s-a rugat de Hristos ca să-i vindece copilul. Mântuitorul i-a ascultat rugăciunea și l-a vindecat pe copilul său. Cât de puternică este rugăciunea stăruitoare pe care oamenii o înalță înaintea lui Dumnezeu!

În cele ce urmează se cuvine să aflăm ce spun Sfinții Părinți ai Bisericii despre rugăciune și ce condiții trebuie să îndeplinească rugăciunea autentică. Evagrie monahul spunea că „Rugăciunea este vorbirea minții noastre cu Dumnezeu, este ridicarea minții noastre către Dumnezeu”, Sfântul Ioan Damaschiul zicea că „Rugăciunea este înălțarea sufletului credinciosului către Dumnezeu cu scopul de a primi anumite binefaceri și în acest timp a fi păzit de rele și primejdii, dar peste toate a binecuvânta numele lui Dumnezeu”. „Rugăciunea este cheia cu care deschidem porțile cerului și intrăm la Părintele Ceresc”, (Fericitul Augustin),

Continuare în pagina 2

Pr. Petru URSULESCU

Din sumar

► Vederea slavei dumnezeiești, punct nodal al Ortodoxiei
pagina 3

► Știri
pagina 4

Rugăciunea curată și smerită

Urmare din pagina 1

„Rugăciunea este aripa sufletului prin care ne putem smulge din pulberea pământului și ne înălțăm la tronul Cerescului Părinte”, (Sfântul Ioan Gură de Aur), „Rugăciunea este rădăcina vieții sufletești; fără ea sufletul nu se poate hrăni și trăi, cum nu se poate hrăni și trăi un pom fără rădăcină”, (Sfântul Efreim Sirul), „Omul atunci e mai mare și mai slobod atunci când îngenunchează și se roagă, căci atunci este în convorbire directă cu Stăpânul Stăpânilor”, (Sfântul Ciprian al Cartaginei).

Rugăciunea este cel mai lăuntric și cel mai profund simțământ al omului, este hrană pentru suflet, așa cum pâinea este hrană pentru trup. Seara la culcare, dimineața când ne trezim, de asemenea, înainte și după masă, creștinul trebuie să se roage. Dar pentru ca rugăciunile noastre să fie primite, trebuie să știm cum să ne rugăm. Vom aminti câteva dintre condițiile pe care trebuie

să le îndeplinească rugăciunea autentică.

Credința. „Și toate câte veți cere cu credință, le veți și primi” (Matei 12, 22). Numeroase sunt exemplele de credință în Sfânta Scriptură, proorocul Daniel în groapa cu lei, care, datorită credinței lui a fost izbăvit, la fel cei trei tineri din Babilon, care, datorită credinței lor au fost izbăviți din cuptorul cel cu foc. Deci, credința astupă gurile leilor și stinge văpaia focului!

Smerenia. Orice rugăciune trebuie să izvorască dintr-o inimă smerită ca și aceea a vameșului. Oricine voiește să-și înalțe sufletul și mintea către Dumnezeu se cuvine să se smerească și să recunoască faptul că nimic din ceea ce avem aici pe pământ nu ne aparține, ci tot este de la Dumnezeu. Proorocul David zicea că „inima înfrântă și smerită, Dumnezeu nu o va urgisi”. Cât este de folositoare smerenia pentru a dobândi rugăciunea curată!

O condiție esențială a rugăciunii este **inima curată**. Cum

putem aștepta de la Dumnezeu să ne împlinescă rugăciunea, atât timp cât nu împlinim poruncile Lui? Împovărați cu tot felul de păcate, nu vom cuteza a-I cere lui Dumnezeu izbăvirea de necazuri și suferințe. Dacă cerem iertare pentru păcatele noastre, trebuie, la rândul nostru să iertăm. Condiția iertării este formulată în Rugăciunea Domnească, „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi greșelile noastre”. Folosul rugăciunii îl vom dobândi numai dacă ne vom curăți sufletul zicând și noi împreună cu Psalmistul, „Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule...”!

Știind ce este rugăciunea și căutând să o practicăm în condițiile arătate mai sus, nădăjduim ca rugăciunile noastre să se înalțe înaintea lui Dumnezeu ca fumul de tămâie, simbol al jertfei, al dragostei și al credinței noastre însoțite de fapte bune. Iar când ne rugăm lui Dumnezeu, să nu punem înaintea „De poți ceva...”, ci, „Ajută-ne Doamne”. Amin!

Belșug de viață

Urmare din pagina 1

Prin Trupul și Sângele Său se ajunge la trăirea reală în comuniunea cu Hristos. Prin această comuniune, credinciosul devine transfigurat, primește la modul cel mai real viața. Prin unirea cu Sine, Hristos îi unește pe toți, în modul cel mai profund, ca membre ale aceluiași trup, adică Biserica.

Din cele spuse, vedem că viața și belșugul de viață, în sensul cel mai profund și adevărat al cuvântului, se primesc doar în Biserică, singurul loc unde se poate experimenta la modul personal și concret. Rămâne la latitudinea fiecăruia dintre noi să ne facem „părtași ai vieții celei veșnice”.

(Matei 17, 1) „Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte.”

De ce ia numai pe aceștia trei cu El? Îi ia doar pe aceștia pentru că fiecare dintre ei a fost ridicat la o cinste mai înaltă decât oricare dintre ceilalți. Petru și-a dovedit înțâietatea cu o dragoste extrem de mare; Ioan, fiind iubit foarte mult de către Iisus, iar Iacov, prin răspunsul său dimpreună cu ceilalți ucenici: „putem să bem acest pahar” (Matei 20, 22), prin faptele și ascultarea sa. Căci atât era de zelos și urât de iudei, încât Irod și-a imaginat că le-a făcut o foarte mare favoare iudeilor, omorându-l (cf. Faptele Apostolilor 12, 1-3; „Irod ...a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan și văzând că este pe placul iudeilor...”).

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 56.2)

(Matei 17, 6) „Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte.”

De ce s-au poticnit la auzul acestor cuvinte? Căci mai înainte, o voce asemănătoare se auzise la Iordan, fiind de față și mulțimea, însă nimeni nu s-a cutremurat. Iar după aceea, chiar și după ce au spus că a fost tunet, tot nu s-au înspăimântat (Ioan 12, 28-29). Cum de acum au căzut cu fața la pământ? Au căzut la pământ pentru că era singurătate, și înălțimea muntelui, și o deplină liniște, și o transfigurare plină de fior, și o lumină curată și un nor cere se întinsese. Toate acestea i-au înfricoșat. În orice parte ar fi privit, erau uimiți de ceea ce vedeau și de aceea au căzut cu fața la pământ, atât de teamă, cât și pentru a se închina.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 56.6)

Postul în luna concediilor

În era consumismului agresiv pe care o trăim din plin, luna august este, la nivel global, mai ales pentru cei care locuiesc în spațiul marilor aglomerări urbane, o perioadă de concediu. Oamenii care locuiesc în megapolisuri sub imperiul secularizării se întrebă „de ce Biserica nu-și adaptează rânduielile privind postul și în funcție de nevoile membrilor societății consumiste contemporane?”, chiar fiind foarte vehemenți unii, într-un aggiornamento al Ortodoxiei, considerând că, dacă ei își iau concediu în august, și „Biserica trebuie să intre în concediu în ceea ce privește rânduielile ei bimilenare”, cum ar fi postul și, în speță, postul închinat mării sărbători de la jumătatea lunii august, Adormirea Maicii Domnului.

În urma unei astfel de postulări ne întrebăm: poate intra postul în concediu? Putem sus-

penda timpul creșterii noastre duhovnicești spre mântuire? În definitiv, putem suspenda mântuirea noastră? Iată cum nevoile autonome ale omului secularizat pot duce la niște paradouri privind devenirea spirituală într-o mântuire a ființei umane. La astfel de întrebări ale așa-zisului om autonom din spațiul societății secularizate, răspunsurile se pot oferi doar din perspectivă biblică și patristică. Fără post, după cum ne învață Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți, nu putem să ajungem la desăvârșire și mântuire, pentru că nu putem depăși obstacolele care ne sunt puse înainte prin patimi de îngerii căzuți, care ne și îndeamnă să ne secularizăm și să credem că putem vieții fără Dumnezeu și în definitiv fără obiectivare spirituală și duhovnicească asupra existenței. De aceea, postul nu este condiționat de concediu, cum nici mântuirea nu

poate fi condiționată de faptul că noi avem nevoie de odihnă fizică. Pentru că prin odihna fizică, care este normală într-o societate bulversantă și bulversată de nevoia consumistă din zilele noastre, nu trebuie să suspendăm activitățile noastre spirituale, cărora și așa le oferim prea puțin din timpul nostru cotidian.

Așadar, chiar dacă în luna august suntem în concediu, nu trebuie să uităm respectarea rânduielilor Bisericii, ci să ne înduhovnicim ținând zilele de post, și mai ales postul închinat Maicii Domnului, pentru că ea este pururea rugătoare pe lângă Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos pentru sănătatea, pacea, liniștea, ajutorul pentru orice nevoie din lumea aceasta și mai ales pentru mântuirea noastră.

(ziarullumina.ro)

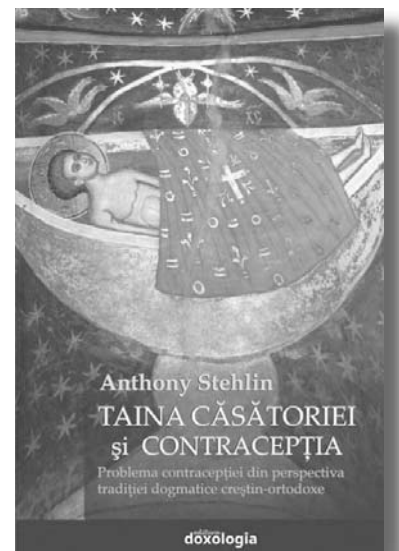
Postul, privegherile și rugăciunea sunt trepte către viața veșnică

Viața creștinului ortodox este un efort neîncetat de a deveni vas desăvârșit pentru harul Duhului Sfânt. Toate eforturile noastre ascetice – postul, privegherile și rugăciunea – sunt orientate spre a dobândi o mai mare părtășie la „însăși viața lui Dumnezeu”. Dobândirea energiilor Duhului Sfânt este scopul vieții creștine.

Dacă suntem de părere că viața trăită în virtute și ascultare de legea morală este adevărata semnificație a vieții creștine, „nu ne deosebim cu nimic de cele cinci fecioare nebune”, spune Sfântul Macarie. Simplu spus, lucrarea unui creștin este să devină un „vas de cinste” pentru a fi „templu al Duhului Sfânt”.

Pentru Biserica Ortodoxă, vederea lui Dumnezeu față către față începe încă din veacul de acum. Așa cum Hristos S-a înfățișat în slavă înaintea ucenicilor Săi pe Muntele Tabor, tot astfel El Se arată strălucind în inima celor care Îl iubesc cu toată ființa lor și dezvăluie înlăuntrul lor o pregustare a veacului ce va să vină.

(Anthony Stehlin, *Taina căsătoriei și contracepția. Problema contracepției din perspectiva tradiției dogmatice creștin-ortodoxe*, Editura Doxologia, 2017, p. 63-65)

Vederea slavei dumnezeiești, punct nodal al Ortodoxiei

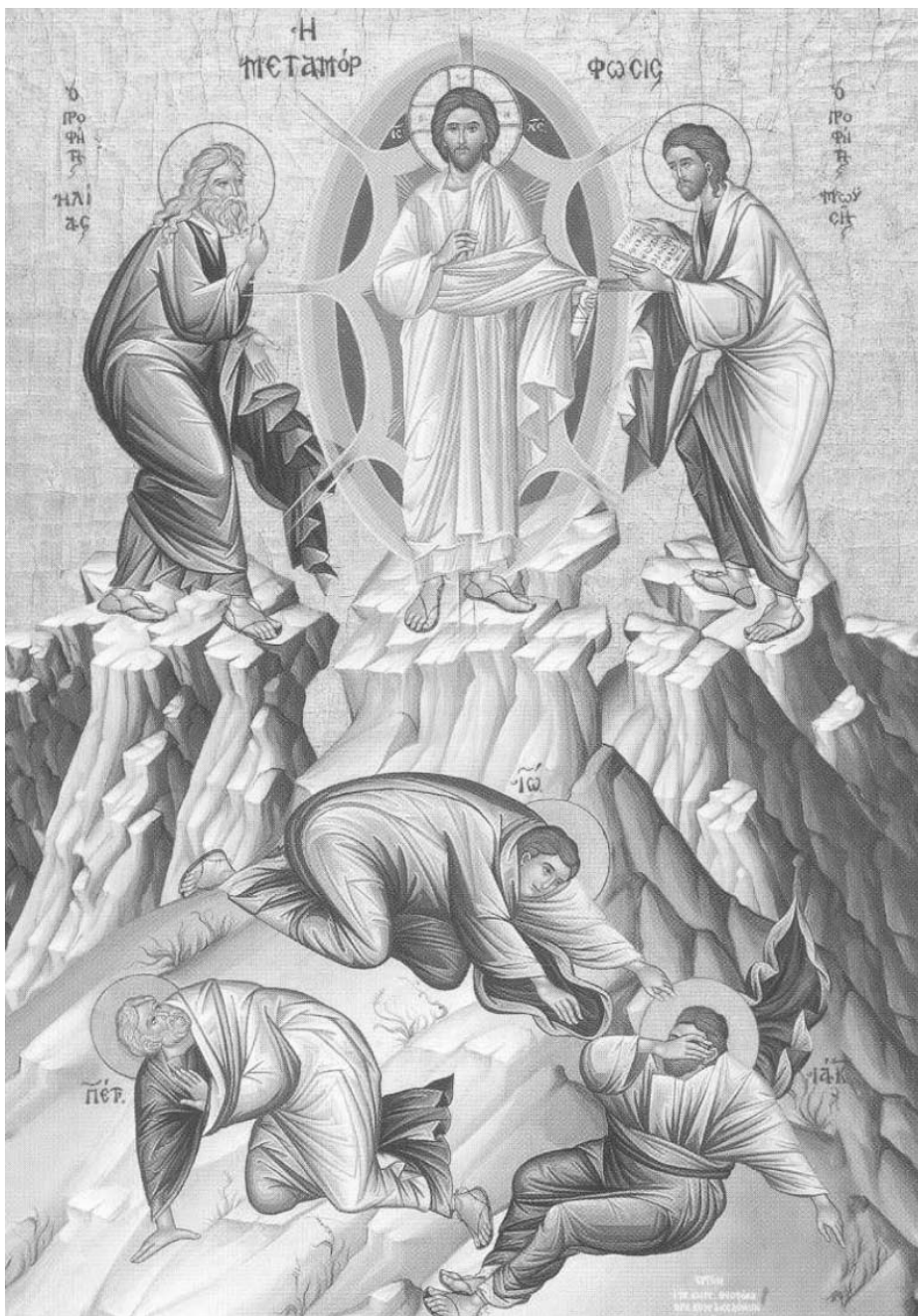
Praznicul Schimbării la Față marchează punctul esențial în care Ortodoxia se detașează de celelalte tradiții religioase, inclusiv de ceilalți creștini. Particularitatea constă în faptul că noi credem și mărturisim că ne putem împărtăși în Biserică de harul dumnezeiesc necreat, de slava dumnezeiască, de lumina dumnezeiască. Această împărtășire este marcată chiar de praznicul de astăzi.

Ucenicii Petru, Iacov și Ioan, pe care i-a luat Mântuitorul în muntele Taborului, L-au văzut în slavă pe Hristos Fiul lui Dumnezeu întrupat. Praznicul nu ne pune înaintea doar evenimentul istoric, ci are obiectivul de a ne aduce și pe noi în prezența acestui fapt extraordinar, de a ne face părtași acestui dar, după cum ne rugăm în troparul praznicului: „Strălucească și nouă, păcătoșilor, Lumina Ta cea pururea fiitoare”, iar în sedelne: „Cel ce ai arătat atunci acelor Lumina Ta, luminează și sufletele noastre”.

Lumea în care trăim ne propune din ce în ce mai ofensiv lucrurile și serviciile ei, așezându-le într-o lumină care să ne cucerească. Toate reclamele prezintă produsul pe care-l promovează într-o strălucire, într-o slavă și o lumină care să ne câștige atenția și să ne cucerească interesul. Cu siguranță departamentele de marketing ale marilor companii, sau mai exact duhul care stă în spatele acestora și le insuflă strategia de piață, cunosc un fapt esențial. Oferta lor exploatează dorința omului înscrisă în firea lui: setea de strălucire, de slavă, de lumină. Această sete a fost înscrisă în om ca motor care să-l mână spre comuniunea cu Făcătorul - singurul izvor autentic de lumină, de slavă, de strălucire. Nemaiavând această lumină autentică, sau conștiința putinței împărtășirii de ea, omul este ispitit să o caute în altă parte, iar lumea folosește acest prilej cu maximă eficiență.

Misiunea esențială a Bisericii în această lume este propovăduirea cu tărie a faptului că ea propune lumii împărtășirea de cele dumnezeiești, singurele care pot stinge setea omului de strălucire, de slavă, de lumină, de sens. Adesea, prin ispita vrăjmașului, atenția mădularelor Bisericii este deviată spre scopuri intermediare, marginale, secundare, de multe ori riscând să piardă prim-planul vieții bisericești. Acaparându-ni-se toate resursele, putem uita esențialul. Prin urmare, praznicul de astăzi are rolul de a ne trezi, căci ne reamintește esențialul Ortodoxiei: împărtășirea omului de cele dumnezeiești, de slava și de lumina dumnezeiască.

Biserica trebuie să dea mărturie că împărtășește această lumină lumii. Aici aș nota câteva ispite care cred că de cele mai multe ori generează discreția slujitorilor Bisericii în propovăduirea cu îndrăzneală a acestei taine. Una dintre ispite este riscul de a aborda acest

subiect într-un mod nechibzuit. Riscăm să vorbim ușuratic și teoretic despre lucrurile dumnezeiești. Discursul eminate teoretic, abstract, speculativ, de cele mai multe ori nu ajunge la inima ascultătorilor și trece pe lângă auzul lor profund, iar vorbirea cu ușurință despre un subiect atât de adânc și de nepătruns produce o stare de visare, care nu are nici un suport în realitatea experienței noastre. Acest pericol ne paște pe cei mai mulți dintre noi în măsura în care nu facem experiența lucrurilor despre care îndrăznim să vorbim. De multe ori ne exprimăm ca și cum ne-am împărtăși de cele dumnezeiești și putem genera un teren propice închipuirii în credințioșii simpli. Cu siguranță atât așteaptă vrăjmașul, care, pentru a ne înșela, poate lua chiar chip de înger de lumină, după cum ne previn Sfinții Părinți. În cartea Despre înșelare, Sfântul Ignatie Briancianinov dă multe exemple de amăgiri cărora mari nevoitori au căzut pradă.

Altă ispită este să afirmăm posibilitatea împărtășirii de lumină dumnezeiască în Biserică, dar, sub pretextul conștientizării stării de decadentă în care suntem, să reducem posibilitatea împărtășirii slavei dumnezeiești la o categorie privilegiată, a sfinților, sau cel puțin a celor din alte vremuri. Hărțuiți de ritmul agasant al vieții cotidiene și de cerințele tot mai solicitante ale secolului XXI, nu mai avem timp

și spațiu în preocupările noastre pentru astfel de lucruri înalte. Or, tocmai asta este misiunea Bisericii, iar praznicul de azi este un bun prilej de readucere în prim-planul preocupărilor noastre, a celor care vrem să fim mădulare vii ale Bisericii, a faptului că împărtășirea de lumina dumnezeiască ni se propune fiecăruia dintre noi. Pentru aceasta s-au luptat și și-au jertfit viața sfinții. Îl iau ca exemplu de vârf pe Sfântul Grigorie Palama, portdrapelul luptei cu teologia raționalistă pentru mărturisirea posibilității împărtășirii omului de energia dumnezeiască necreată, de harul dumnezeiesc, de lumina dumnezeiască.

Faptul că fiecare dintre noi, cei din Biserică, suntem chemați la această împărtășire de lumină, de har, de slavă este marcat în multe feluri în viața noastră bisericească. În rugăciunile noastre zilnice, Sfinții Părinți au inserat extrem de discret acest lucru. În cadrul rugăciunilor de dimineață îi cerem lui Dumnezeu: „Doamne, mintea mea o luminează... să Te laud pe Tine Sfântă Treime”, „luminează-mi ochii gândului... să înțeleg poruncile Tale, să fac voia Ta” (troparele de după rugăciunile începătoare), „Doamne, luminează-mi inima pe care a întunecat-o pofta cea rea”, „Doamne, stropește inima mea cu roua harului Tău” (Rugăciunea a opta a Sfântului Ioan Gură de Aur). Înainte de citirea Evangheliei, preotul citește o

rugăciune de luminare a poporului: „Strălucește în inimile noastre, Iubitorule de oameni, Stăpâne, lumina cea curată a cunoașterii Dumnezeirii Tale și deschide ochii gândului nostru spre înțelegerea evanghelicelor Tale propovăduiri”. Tot în cadrul Sfintei Liturghii, după ce ne împărtășim cu Trupul și Sângele Mântuitorului, rostim: „Am văzut Lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credința cea adevărată, Nedespărțitei Sfintei Treimi închinându-ne, că Aceasta ne-a mântuit”. Chiar dacă nu conștientizăm împărtășirea de lumină la modul concret, Părinții au pus aceste rugăciuni cu un scop care ne depășește puterea noastră de înțelegere de acum. Dar stăruind în aceste lucruri și adâncindu-ne în viața de nevoiță a Bisericii, cu timpul vedem lărgindu-ni-se capacitatea de înțelegere și de cuprindere a realității. Această lărgire este de fapt o lumină, care ușor, ușor pâlpaie și ne deschide din ce în ce mai mult ochii duhovnicești.

Revenind la praznicul Schimbării la Față, ucenicii au căzut cu fața la pământ, neputând suporta slava Dumnezeirii. Cuviosul Siluan spune că omul nu poate purta plinătatea harului, plinătatea luminii dumnezeiești. El însuși, când s-a împărtășit de har, a simțit că dacă s-ar fi adăugat mai mult har sau s-ar fi prelungit starea, nu ar fi putut suporta. De aceea, Dumnezeu ne îngăduie fiecăruia să ne împărtășim de lumină în măsura devenirii noastre, în măsura creșterii noastre în cele duhovnicești. Această lumină nu trebuie identificată în mod exclusiv cu lumina materială exterioară. Aceasta din urmă este cel mai bun indicator, însă rămâne departe de ceea ce este cu adevărat Lumina dumnezeiască. Sfinții Părinți care au făcut experiența acestei lumini spun că ea se revelează la nivelul simțirii inimii, la nivelul înțelegerii.

Deși cei mai mulți nu suntem la măsura să pătrundem aceste taine, cred că trebuie să le avem în vedere ca pe o stea polară care ne arată spre ce trebuie să mergem. Să avem rugăciune constantă către Dumnezeu să ne ducă pe această cale cu mijloacele și în ritmul pe care El le consideră potrivite pentru fiecare dintre noi. Ca un hotar al rătăcirii, al înșelării, garanția împărtășirii adevărate de Lumina dumnezeiască ne-o arată Cuviosul Siluan Athonitul. Semnele că împărtășirea este autentică sunt iubirea de vrăjmași și o stare de smerenie și străpungere a inimii, prin care ne deschidem lui Dumnezeu și aproapei pentru a deveni una, așa cum spune Însuși Mântuitorul: Slava pe care Tu mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem (Ioan 17, 22).

(ziarillumina.ro)

ȘTIRI

Duminica a IX-a după Rusalii la Catedrala Arhiepiscopală din Arad

Duminică, 29 iulie 2018, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, după ce a luat parte la manifestările dedicate Imnului Național al României, ce au avut loc în fața Palatului Administrativ Arad, a participat la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie săvârșită de către un sobor de preoți în Catedrala Arhiepiscopală „Sfânta Treime” din Arad.

La momentul rânduit, Chiriarhul arădean a rostit un cuvânt de învățătură cu titlul „Sub semnul unității” (pe baza citirilor scripturistice ale Duminicii a 9-a după Rusalii: 1 Cor. 3; Mt. 14), în Biserică simbolizat de corabia ce înfruntă valurile mării vieții, purtătoare fiind în comuniune a membrilor ei spre limanul mântuirii, așa cum intonează și cântarea bisericească: „Marea vieții văzând-o...”. Pronia veghează mereu, în orice împrejurare legată de timp și spațiu, ca această corabie să ajungă la țință. Reiese faptul și din potrivirea de acum a Duminicii a 9-a după Rusalii cu sărbătoarea Imnului nostru național ce amintește și mărturia istoriei creștine ca și biruința crucii și încă de la început o referire la cuvintele Pauline privind deșteptarea la o viață pilduitoare (cf. Efes. 5, 14). Temelia Bisericii este Mântuitorul Însuși, care asigură unitatea de învățătură și trăire creștină, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

La Sfânta Liturghie au participat un număr însemnat de credincioși care s-au bucurat de binecuvântarea și prezența Chiriarhului locului.

Slujire Arhierească și binecuvântare de lucrări în Parohia Chișineu-Criș II

Duminica a IX-a după Rusalii, a reprezentat, pentru credincioșii ortodocși ai Parohiei Chișineu-Criș II, Protopopiatul Arad, o zi de aleasă bucurie, întrucât, cu încredințarea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Timotei, Arhiepiscopul Aradului, în mijlocul lor a poposit Preasfințitul Emilian Crișanul, episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, pentru a binecuvânta și sfinți lucrările exterioare și interioare care s-au săvârșit la acest sfânt lăcaș.

La sosire Preasfințitul Părinte Episcop, a fost întâmpinat în fața bisericii de un sobor de preoți și credincioși, avându-l în frunte pe Preacucernicul Părinte Flavius Petcuț, Protopopul Aradului, care a adresat, în numele tuturor, un frumos cuvânt de bun venit Ierarhului. A urmat apoi slujba de binecuvântare și sfințire a lucrărilor, după care s-a săvârșit Sfânta Liturghie la care au luat parte pe lângă credincioși, oficialități locale și fiii parohiei: domnul Aurel Ardelean, președintele UVVG din Arad, profesor univ. dr. Eugen Gagea și domnul Iosif Matula, fost președinte al CJA și europarlamentar.

La vremea cuvenită, Presfințitul Emilian Crișanul a rostit cuvântul de învățătură despre „Umblarea omului pe valurile acestei vieți în corabia lui Hristos”, în care a făcut referire la Evanghelia Duminicii a 9-a după Rusalii în care se relatează umblarea pe mare a Mântuitorului și potolirea furtunii – Matei 14, 22-34. Preasfinția Sa a evidențiat că, asemenea ucenicilor, corabia noastră este adesea purtată pe valurile acestei mări pământești, de vânturi și furtuni, gata să ne scufunde, iar noi încercăm de multe ori, neputincioși, să înfruntăm aceste valuri. Hristos este cel care vine, asemenea Evangheliei de astăzi să potolească orice grijă, boală sau neputință, chemându-ne pe toți în corabia Sa, care nu este altceva decât Sfânta Biserică. Pentru a sta mărturie acestei afirmații, Ierarhul a precizat că bisericile ortodoxe respectă tiparul primelor biserici care au fost construite în formă de navă sau corabie. Concluzia Preasfinției Sale a fost aceea că noi nu putem avea încredere doar în forțele proprii, ci trebuie să avem încredere mai ales în ajutorul lui Dumnezeu pentru a fi în siguranță în corabia lui Hristos.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, Ierarhul i-a oferit preotului paroh Albiș Dan-Viorel, din partea Centrului Eparhial și a Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, distincția de inonom stravofor, în semn de apreciere pentru frumoasele realizări.

Părintele paroh a mulțumit Bunului Dumnezeu pentru tot ceea ce a realizat, Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru toată aprecierea și încrederea acordată, autorităților, preoților și tuturor credincioșilor care au luat parte la acest eveniment din viața parohiei.

La finalul slujbei, corul parohiei dimpreună cu clericii și credincioșii au intonat Imnul României cu prilejul Zilei Naționale a Imnului României.

Pr. Lect. dr. Dumitru Moca – Cetățean de onoare post mortem al orașului Curtici

Anul Centenarului Marii Uniri, declarat în Patriarhia Română an omagial al unității de credință și de neam și An comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918, prilejuiește rememorația, în fiecare comunitate de români, a istoriei: is-

torie formării României, participarea unor membri ai comunității în diverse etape ale acestui proces (după caz) și istoria vieții comunității. Se rememorează adesea oamenii de seamă ai locului, cu rolul fiecăruia în propășirea comunității. Aceasta s-a făcut și la Curtici în perioada 28-30 iulie 2018, cu ocazia Zilelor orașului Curtici. Primăria orașului a conferit, în acest context, titlul de Cetățean de Onoare post mortem preotului lect. dr. Dumitru Moca, în cadrul festivității ce a avut loc pe data de 28 iulie 2018, la ora 11, în sala Căminului Cultural din localitate.

Ierarhii arădeni au săvârșit o slujbă de pomenire pentru Regina Ana, la Săvârșin

Sâmbătă, 28 iulie 2018, la împlinirea a doi ani de la trecerea la cele veșnice a Reginei Ana, Ierarhii arădeni, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, dimpreună cu Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului și cu Preotul paroh Călin Mădăluță, au săvârșit o slujbă de pomenire pentru Regina Ana, în biserica cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” din Săvârșin, Protopopiatul Lipova.

Slujba a fost oficiată în prezența Majestății Sale Margareta, Custodele Coroanei Române și a Principelui Radu. La slujbă au participat și domnul Tiberiu Dekany, copreședintele Societății Amicii Regelui Mihai, domnul Mircea Bobora, Președintele Consiliului Județean Hunedoara, domnul Ioan Vodicean, Primarul Localității Săvârșin și alte zeci de persoane.

Preasfințitul Părinte Emilian, în cuvântul adresat celor prezenți, a vorbit despre bunele relații și conlucrarea exemplară între Primăria și Parohia Săvârșin pentru organizarea evenimentelor legate de Familia Regală, prin Castelul de la Săvârșin.

Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a evocat prin cuvinte alese personalitatea Majestății Sale Regina Ana a României, exemplul său de dăruire, mai ales în cel de-al doilea Război Mondial, legăturile avute cu Aradul prin reședința de la Săvârșin precum și vizitele efectuate în cadrul Eparhiei arădene, mai ales în preajma marilor sărbători creștine.

Regina Ana a încetat din viață în ziua de 1 august 2016, în Elveția, la vârsta de 92 de ani și a fost înmormântată în data de 13 august 2016 în Necropola Regală ridicată în vecinătatea mănăstirii de la Curtea de Argeș.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU, SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.